

מסכת געיגים

פרק יג

א. עשרה בזמנים והוא, הכהה בראשון, מהולך לו, קולפו והוא טהור. הכהה בשני, מהולך לו, קולפו והוא טעון צפירים. הפושה בראשון, חולץ וקוצה וטה ונוטן לו שבוע. חזר, ינתק. לא חזר, טעון צפירים. עמד בראשון ופשעה בשני, חולץ וקוצה וטה ונוטן לו שבוע. חזר, ינתק. לא חזר, טעון צפירים. עמד בזיה ובזה, חולץ וקוצה וטה ונוטן לו שבוע. חזר, ינתק. לא חזר, טעון צפירים. אם עד שלא טהרו באפרים נראתה בו נגע, הרי זה ינתק. ואם משטהרו באפרים נראתה בו נגע, יראה בתחלה:

ב. האבו שבעית, בזמן שהוא חולץ, חולץ את כלו. ובזמן שהוא נוטץ, נוטץ את שלו ומגיח את של חברו. נמצא חמר בחליצה מבניתičה. רבי אלעזר אומר, בית הבניי ראש ופתחין, נראתה בראש, נוטל את כלו. נראתה בפתחין, נוטל את שלו ומגיח את של חברו:

ג. בית שנראה בו נגע, היתה עליה על גבו, נותן את הקורות לעליה. נראה בعليה, נותן את הקורות לבית. לא היתה עליה על גבו, אבניו ועציו ועפרו נפוץ עמו. ומציל על המלבנים, ועל שריגי החלונות. רבי יהקה אומר, מלבד הבני על גבו, נפוץ עמו. אבניו ועציו ועפרו מטמאין בכזית, רבי אלעזר חסמא אומר, במה:
שָׁהוּ:

ד. בית המסגר, מטמא מתוכו. והחליט, מתוכו ומאחריו. זה וזה מטמאין בביאה:

ה. הבונה מן המסגר בטהור, וחזר נגע לבית, חולץ את האבנים. חור על האבנים, הבית הראשון ינתז, והאבנים ישמשו את הבית השני בסימנו:

ו. בית שהוא מסך על גבי בית המגע, וכן אילן שהוא מסך על גבי בית המגע, הנכנס לחיצון, טהור, דברי רבי אלעזר בן עזריה. אמר רבי אלעזר, מה אם אבן אחת ממנה מטמא בביאה, הוא עצמו לא יטמא בביאה:

ז. הטעמא עומדת פרחת האילן והטהור עזבר, טמא. הטהור עומדת פרחת האילן והטעמא עזבר, טהור. אם עמד, טמא. וכן באבן המגעת, טהור. ואם הניחה, הרי זה טמא:

ח. טהור שהכenis ראשו ורבו לביית טמא, גטמא. וטמא שהכenis ראשו ורבו לביית טהור, טמאהו. טלית טהורה שהכenis ממנה שלש על שלש לביית טמא, גטמא. וטמאה שהכenis ממנה אפילו כזית לביית טהור, טמאתו:

ט. מי שנקנס לביית המגע וכליו על כתפו וסנדייו וטבעותיו בידיו, הוא והן טמאיין מיד. היה לבוש בכלייו וסנדייו ברגלייו וטבעותיו בידיו, הוא טמא מיד, והן טהורין עד ישישה כדי אכילת פרס. פת חטין ולא פת שעירים, מסב ואוכלו בלפקתו:

י. היה עומד בפנים ופשת ידו לחוץ וטבעותיו בידיו, אם שהה כדי אכילת פרס, טמאיות. היה עומד בחוץ ופשת ידו לפנים וטבעותיו בידיו, רבוי יהודה מטה מא מיד. וחכמים אומרים, עד ישישה כדי אכילת פרס. אמרו לו רבוי יהודה, מה אם בזמן שעכל גופו טמא, לא טמא את מה שעלו עד ישישה כדי אכילת פרס, בזמן שאין כל גופו טמא, אין דין שלא יטמא את מה שעלו עד ישישה כדי אכילת פרס:

יא. מצרע שנקנס לbijת, כל הכלים שיש שם טמאיין, אפילו עד הקורות. רבוי שמעון אומר, עד ארבע אמות. כלים, מיד טמאיין. רבוי יהודה אומר, אם שהה כדי הילכת הגר:

יב. נִכְנֵס לְבֵית הַכֶּנֶסֶת, עֹשִׂים לוֹ מְחָצָה גָּבוֹהָה עֲשָׂרֶה טֶפֶחים עַל רַחֲבָה אֶרְבָּעָ אַמּוֹת. נִכְנֵס רַאשֽׁוֹן, וַיּוֹצֵא אַחֲרֽׁוֹן. כָּל הַמִּצְיָל צְמִיד פְּתִיל בְּאֶחָל הַמִּת, מִצְיָל צְמִיד פְּתִיל בְּבֵית הַמִּגְעָן. וְכָל הַמִּצְיָל מִכְסָה בְּאֶחָל הַמִּת, מִצְיָל מִכְסָה בְּבֵית הַמִּגְעָן, דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר. רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר, כָּל הַמִּצְיָל צְמִיד פְּתִיל בְּאֶחָל הַמִּת, מִצְיָל מִכְסָה בְּבֵית הַמִּגְעָן. כָּל הַמִּצְיָל מִכְסָה בְּאֶחָל הַמִּת, אַפְלוֹ מְגַלָּה בְּבֵית הַמִּגְעָן,

טָהֹר: